

P. 111 151

ANUL II.—No. 61.

20 BANI NUMÉRUL

DUMINICĂ 24 NOEMBRIE 1902.

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul

pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

LUPTA DINTRE DON BAZILIO ȘI TOVARAȘUL VASILICĂ

Pentru una din vice-președențiile Camerei a fost o luptă strașnică între don Bazilio Epurescu și tovarășul Vasilică Morțun.

Don Bazilio în chip de uriașul Goliath... cu picioaroange, susținut de «vechile cadre», a fost învins la urma urmei de tovarășul Vasilică — David, sprijinit de «tinerimea generoasă».

RĂSPUNS LA O DEDICAȚIE

Am primit eri prin poștă un volumaș cu aparență modestă. Titlul: *Urzici*; autorul: *Chic*.

Pseudonimul 'mi-e vag cunoscut, e al unuia din colaboratorii intermitenți ai ziarului *Zeflemeaua*. Dar numele și figura tinărului poet — căci volumașul cuprinde versuri umoristice — îmi sunt cu totul necunoscute. Înțelegeți deci lesne uimirea mea când văzui pe prima pagină tipărite aceste cuvinte: «Domnului G. Ranetti, autorul închină...».

O carte dedicată mie! Lucrul întimplându-mi-se pentru întâia și, probabil, pentru ultima dată în viață, simt nevoia să-l comemorez prin articolul de față.

Știu, din auzite, că în asemenea împrejurare datoria mea ar fi să adresez câte-va cuvinte gentile de mulțumire autorului și, făcând pe ticălosul, să bine-voesc a-i spune cu un aer protector că nu-i lipsit de oare-care talent.

Cu riscul de a trece drept rău crescut, nu voi face asta.

Ci, domnule Chic (brun, blond, tinăr, bătrîn?), îți voi spune:

Nu ești băiat practic.

Pentru că, domnule Chic, un băiat practic, nu mi-ar fi dedicat mie volumul.

Nu găseai, omule, în mahalaua d-tale, un bogătaș vanitos, umblind ahtiat după decorații și demnități onorifice? Lui trebuia să-i dedici volumul, și te încredințez că din onorabilul cetățean ai fi făcut un foarte prețios Mecena.

N'ai vr'un unchiu ori vre-o mătușă fără copii, dar cu ceva parale, domnule Chic? Cu o simplă dedicație 'ți-ai fi scos cheltuelile tiparului și, poate, 'ți-ai fi asigurat și un locșor de câți-va centimetri pătrați în testamentul acestor scumpe rubedenii.

În sfârșit, domnule Chic, rău ai făcut că nu 'ți-ai închinat versurile vr'unui ministru sau măcar deputat. Protejații unor asemenea simandicoase persoane înoată mai cu ușurință prin valurile vieții și nu se înneacă nici o dată.

Lipsit cu totul de simț practic cum te-am dovedit, îmi vine greu

acum, domnule Chic, să-ți spui că versurile d-tale 'mi-au plăcut.

Aș fi dorit, îți mărturisesc, să fie proaste de tot, și — cu sinceritatea brutală a condeiului meu pe care 'mi-o impută adesea puținii prieteni cari 'și pierd vremea citind ce scriu — să 'ți arunc câte-va vorbe aspre și descurajatoare care să 'ți ia pentru multă vreme pofta d'a mai face versuri.

Versurile d-tale, însă, din nenorocire, nu sunt rele. Ele mă silesc — afurisitele — să te laud; iar d-ta, lipsit de simț practic, vei socoti elogiile mele drept un îndemn mai mult ca să mai scoți și alte volume. Voi deveni ast-fel, fără voia mea, oare-cum complice al soartei dușmane ce prigonește fără îndurare în dulcea noastră patrie pe bieții amanți ai Muzei. Sunt adinc mîhnit, crede-mă.

Muza română, d-le Chic, este o damă cam romanțioasă și zănatecă de felul ei: îi place mai tot-d'a-una ca îndrăgostiții ei să se poarte prost îmbrăcați, să sufere de frig și de foame, să ducă jîndul tuturor bunătaților pămîntești și, la urma urmei, să fie îngropați cu talerul. «De l'amour et une chaumière!», ca în vechile idile pastorale cari înduioșau atîta pe sentimentalii noștri străbuni, iată deviza Muzei române. «De l'amour» pentru dînsa, bine înțeles, — pentru poet restul: și dacă talentul lui e prea mare ca să încapă într'un spațiu așa de restrîns, paturile de la spitalul Colțea sunt destul de comode.

... Dar, Doamne! mi se pare că ce scriu eu aici este prea funebru pentru o recensie a unui volum de versuri glumețe. Fii pe pace, d-le Chic, nu voi continua.

Dedicîndu-mi volumul d-tale, m'ai ales ca un soi de naș ocrotitor, nu te-ai gîndit să afli în mine un cioclu hursuz și posomorît.

Ce dar ar putea să facă un naș așa de sărac ca mine, unui fin așa de fin ca volumul d-tale?

Nu sunt — vai de păcatele mele — nici bogătaș vanitos, nici ministru, nici — mai cu seamă! — mătușă fără copii dar cu parale.

Un cadou de botez?... Grozav aș vrea să-ți dăruiesc ce spuneam mai

sus că-ți lipsește: puțin spirit practic. Însă te rog să mă crezi, domnule Chic, nici nașul nu prea are.

George Ranetti.

AMOR STUDENȚESC

— Studentul Mișu Popescu stă la o masă și serie. — Scena se petrece la Berăria Cooperativă —

Pe-a visurilor mele salbă
Mi-ai apărut ca în povești
Frumoasă, cum nici că gîndești
Printre studente să găsești...
— Băete, înc'o halbă!

Cînd am venit întîia oară
La curs — pe tine te-am distins,
În bancă 'n urmă — dinadins
Stînd lingă tine — m'am aprins...
— Să-mi dai și-o țigară!

Am consultat pe Kant, pe Wûrst
Ba încă și alți autori...
Și ei spunea că poți să mori...
De-amor fierbinte — une-ori...
— Să vie niște brenwûrst!

Divinitate 'ncîntătoare,
Ascult' amorul meu ardent!
Îndură-te de-un biet student
Băiat drăguț, băiat levent...
Garçon, o scobitoare!

De mă-i lăsa să mă petrec
Din lumea asta-asa ușor,
Nu îl uita — superb odor! —
Pe cel ce-ți fuse-adorator...
— Și-acuma, țal că plec!!

Cotadouche
Student

PRESA ROMÂNĂ

Citim în «Adevărul»:

Vorbea tocmăi d. C. Disescu, eminentul juriconsult și fost ministru. Un individ mic și pipernicit vroind să părăsească sala se adresează către ascultătorii dintr'o bancă unde erau și vre-o 2-3 doamne:

— Da, nu vedeți, — strigă individul, — că ăsta e vindut lui Mille!

La această împertinentă, o doamnă din grup răspunde revoltată:

— Nu 'ți-e rușine, măgarule, să vorbești așa? Dacă n'ai fi aci, 'ți-ași cîrpi două palme, nememicule!..

Impertinentul individ era o jigodie de la gazeta scirbosului cocoșat Toma Basilescu. Un aume Bobeică, cunoscut publicului bucureștean că odinioară vagabonda dormind pe mesele cafenelelor!

Sperăm că pasagiul reprodus mai sus va figura în toate viitoarele ediții ale manualelor de retorică ca model de stil elegant.

CREDITUL URBAN ȘI SOCIETARI ȘEI

De cită-va vreme se agită pretutindeni, atit în Capitală cit și în provincie, proprietarii-societari ai Creditului Urban din București, convocind întruniri șgomotoase, afișind placarde și alte dracovenii tipografice cu scopul de a li se îmbunătăți soarta.

E lată rău, este o amestecare a limbilor ca la Turnu Babel, la aceste întruniri, unde «aproprietarul» de la Mizil, ca și cel *di bi Ieși* și olteanul cu 42 de măsele din Craiova, cu toți datori la credit, combat cu energie pentru trista lor soartă.

Nea Iancu, zis și Brătescu, — a suferit multe d n pricina aceasta, fiind nevoit ca la toate aceste întruniri, luind de mai multe ori cuvintul, să bea cite-va pahare cu... pardon de expresie... cu apă.

* * *

Ce cuvint zaharisit, cind îți zice d. Boca : D-le Iesulescu, contractul d-v. de imprumul e gata, bine voiți a iscăli ca să primiți banii.

E ceva delicios, sublim, extra chic... căci după incasarea serisurilor și transformarea lor la bancherul Albahary în *sunători*, d. Iesulescu, radiusul imprumutat, poate să o fie cite-va săptămîni în chefurî sardanapalice. Dar consoarta dumnealui, coana Luxița? Ce mai lux și toaleta! Vorba aluia...

*Coana Luxa... Coana Leanca
Rochii fac la Beslegeanca
După ultima croială
Nici nu 'ncape indoială.
Apoi vara la Slănic
De și n'au parol nimic
Fac la băi și promenade
De cucoane cum se cade
Seara chef cu lăutari...
Căci toți sunt proprietari*

Dar banii ca or ce în lume, se duc, să evaporează, dispar pe nesimțite, așa că rămîn neplătite două și trei rate la a-furisitul de Credit, care n'are alt-eva mai bun de făcut de cit să le toarne somații peste somații, să le ia în posesie și a la fin du fin să le scoată în vinzare.

Toate bune, dar acum nu mai merge. Nu, nu de o mie de ori nu se poate! Jos cu Creditul! Jos cu tiranii! Jos cu jefuitorii!...

Intruniri, peste întruniri, discuții peste discuții, peltele peste peltele.

«Creditul... pungășie... nenorocită țară... fraților întru necaz... jos cu monopolul... etc. etc.

Unui dintre cei năpăstuți cer nici mai mult nici mai puțin; scăderea lefurilor funcționarilor cu 50%, așa că în loc de 100 lei lunar un copist să primească doar 50 și mai puțin, reducerea numărului funcționarilor, dacă s'ar putea să fie dor un director, un șef de birou, un copist și un ușier, ca alt-fel reducindu-se bugetul să se scadă din rate, — apoi mai cer prelungirea termenelor de plată așa că în loc să se achite capitalul și dobinda în 80 rate semestriale adică în 40 ani, să

se prelungescă pe 200 ani în 400 rate ceea ce ar fi mai ușor pentru societari.

S'ar reduce șimțitor suma de plată și ar cîștiga fabrica Letea mai mult, consumindu-se hîrtie inzecit.

În fine, societarii cer, cer și iar cer — dacă s'ar putea să nu li-se mai ceară nimic, destul cer d-lor.

* * *

O girială, o sisială, un tumult indescriptibil e provocat zilnic la credit de numeroșii persecutați de soartă pe cari i-a împins — iartă-mă Doamne — dracul să-și ipoteceze imobilele la această instituție.

Interesindu-mă mai de aproape de această afacere, am cerut o mică lămurire unui amic funcționar la Credit, care mi-a spus următoarele :

— Ei, asta e acuși ; iată vina direcției... Strică de ce a dat bani imprumut la oameni cu niște nume așa de fistichii și suspecte ?

Și aici amicul meu scoase o listă de societari ai creditului, listă pe care o comunic și eu cititorilor mei, spre știință și garantez de autenticitate.

Iat'o... Strada nu o pui, că ar fi prea prea.

— Ce te miri nene, lucru e simplu ca o halbă de bere negulerată.

— Cum adică ?

— Strică Onor Direcția Creditului, și ea e de vină că sunt asemenea turburări provocate de societari.

— Tot nu te 'nțeleg.

Scurtu Iohan — București.

Strîmbeanu Căpitan — București.

Salamovici Nuhâm — Botoșani.

Ușurelu Dumitru — București.

Slobozeanu Stan — Călărași.

Mînzescu Ana — București.

Cucu Nicolae.

Ciocîrlie Teresa.

Curelea Nicolae.

Ciuciulete Costache.

Cenuse Evghenița.

Clătici Costache.

Copăcescu Nicolae.

Cirje Dinu.

Călciu Vasile.

Cucui Vasile.

Ciolacu Dinicu.

Cocoș Niță.

Carabina Niculina.

Corbu Olga.

Cornig Gheorghe.

Curcă Gheorghe.

Crăciun Ioan.

Boeru Gheorghe.

Talpă Vasile.

Tocitu Matei.

Turbatu Mihail.

Tătaru Iosef.

Tabac Iordân.

Turcu Ioan.

Puşcă Nicolae.

Pîslă Ion.

Pîrjolescu Maria.

Pojar Andrei.

Ciorbă Elisaveta.

Pruncu Elena.

Puricescu Ștefana.

Pungă Costache.

Pulpă Ion.

Potop Dumitru.

Brînzescu Grigore.

Bronzescu Ion.

Blăniță Căpitan.

Borș Mihail.

Busuioc Savu.

Bălan Gheorghe.

Negru Al. Constantinescu.

Boambă Elena.

Boboc Ștefan.

Baboi Victor.

Berechet Ghiță.

Arapu Ion.

Albu Eleonora.

Guriță Simion.

Gogoasă Niță.

Grosu Adela.

Golanu Ghiță.

Gărnița Dumitru.

Roșu Vasilichia.

Galbenu Radu.

Hircă Petrache.

Ei, vă place ?

p. conf. Nae Cîrnu

No. 2 din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Pe luna Noembrie conține un bogat sumar și frumoase ilustrații.

HAZUR Î

Lina și Mișu, din Delea Veche, au venitără în Lipscani la «papagal», ca să cumpere casmir, iar el un portabag.

— Ia ascultă, dom'le, pă mine nu mă 'nșeli cu una cu două ; dacă imi dai o juma' de metru pă d'asupra bine, dacă nu, pace.

— Imposibil!... Ultima concesie pe care v'o pot face, e să vă dau în plus o palmă.

— Aaa!.. auzi măgărie!.. Auzi Mișule, să-mi dea mie o palmă, auzi mizerabilul!.. și încă să-mi dea o palmă în... în... (căt're vinzător) în ce ai spus?..

— În plus.

* * *

Mitică a luat masa la d-ra Fifi, viitoarea lui jumătate.

La urmă, Fifi aduce torta întreagă.

— Ce faci Fifi! intervine viitoarea soacră, măi întii ta-e-o și apoi pune-o pe masă.

— Apropo de tăiat, strigă Mitică, imi vine în minte o ghicitoare nostimă, pe care n'o desleagă nici dracu. Pe parola mea, cine o deslega-o să sărute pe Fifia mea.

— Vai, Mitică, ce glumă...

— Nu te teme drăguțo. Iată ghicitoarea : ce se pune pe masă, se taie și totuși nu se mănîncă ?

— !?!?

— Cărțile de joc.

Const. I. Dînescu.

COCOȘUL d-nei CIUCURESCU

Am promis, în numărul trecut, că vom reveni asupra acestei chestiuni.

Ne vom face datoria în consecință, dînd noui și senzaționale amănunte despre înmormintarea, autopsia și testamentul defunctului.

Inmormintarea

S'au făcut defunctului funeralii naționale.

Spesele de înmormintare au fost acoperite de Stat, în urma unei propunerii făcute Parlamentului de către d. Coco *) Demetrescu-Iași.

Serviciul funebru, oficiat de către părintele Rădoi, a început la orele 2 p. m. La terminarea lui a început seria discursurilor. Primul care a vorbit a fost d. Cicoștică Stoicescu. D-sa a vorbit în numele guvernului și a făcut bibilicografia defunctului în termeni cît se poate de călduroși.

A urmat, apoi, discursul primarului. Cum însă, d. Procopie Demetrescu — fostul și viitorul (?) primar al Capitalei — obișnuște să lase tot-d'a-una locuitor pe d. Bibicescu, d-sa a apelat și de astă dată la colegul său, ast-fel că discursul a fost ținut de d. Bibicescu — ca să nu zicem Bibilicescu!

Au mai vorbit d-nii: Panait Macri, din partea «Universului»; Livescu — un veritabil cocoș artistic — din partea artiștilor teatrului național; Nae Palat din partea laboratorului de zoologie; precum și alții.

În urmă sicriul a fost ridicat pe brațe de mai mulți prieteni ai defunctului și dus ast-fel pînă la cimitir. Acolo s'a oficiat un nou serviciu funebru; d. Macri a mai ținut un discurs; iar apoi rămășițele ilustrului defunct au fost depuse în cavoul familiei, construit încă de pe cînd defunctul era în viață și nu și cheltuise încă averea.

Testamentul

Testamentul defunctului e foarte original. Cocoșul d-nei Ciucurescu era un farsor și jumătate, și nici chiar la moarte nu s'a lăsat de farse.

Dealmintreli, în parentez fie zis, avea cui semăna, căci toată lumea știe că și d-nei Ciucurescu, ilustra mamă a defunctului, îi plac la nebunie farsele, în cari are creațiuni delicioase.

Dar să revenim la testament. Iată-l:

Act de ultimă voință

Subsemnatul Coco Ciucurescu, de profesiune cocoș, domiciliat în București, strada Berzei, simțind aproape obștescul meu sfîrșit, m'am hotărît să dispun după cum urmează de averea mea mișcătoare și nemiscătoare:

1) Casele mele din strada Berzei, unde

*) tizul defunctului.

am locuit pînă la trecerea mea din viață, le las mamei mele, d-nei Maria Ciucurescu, în semn de adîncă iubire.

Mama mea nu va avea dreptul nici să le vindă, nici să le ipotecheze; iar la moartea sa casele vor trece în proprietatea teatrului național, la ale cărei reprezentațiuni mă duceam foarte des în virtutea frai-cartului ce posedam.

2) Mobilele din salon le las prietenei mele bune, d-na Găinescu. O rog să le îmbrace în *pliușă* roșie.

3) Suma de zece-mii de lei ce o am depusă la Banca Națională va servi la înzestrarea a cinci găini tinere cari vor voi să se mărite. În caz de divorț, dota va reveni la masa succesorală.

4) Prietenului meu intim E. D. F., critic teatral la «Adevărul» i se va pune la dispoziție o cameră din casele mele. În caz, cînd mama mea se va opune la îndeplinirea acestui legat, atunci se va da prietenului meu o egală despăgubire în bani.

5) Restul averei mele o las statului.

6) Inmormintarea mea se va face în zori de zi, cînd cîntă cocoșul.

7) Găinilor le este interzis să asiste la această înmormintare; claponilor idem. Aceasta este ultima mea voință.

Făcut în București, astăzi 10 Noembrie 1902.

(ss) Coco Ciucurescu

Autopsia

Am lăsat să vorbim despre autopsie la sfîrșit, de oare-ce asupra ei planează grave bănueli.

Autopsia a fost făcută de d. dr. Minovicî, eminentul și iubitul medic legist pe lingă Tribunalul Ilfov.

Cu tot respectul, însă, și cu toată iubirea ce avem pentru distinsul conducător al Morgei, nu ne vom da în lături, totuși, de-a spune, cu morgă suficientă, tot ce știm.

În primul loc, afirmăm sus și tare că autopsia ce s'a făcut nenorocitului Coco a fost mai mult un simulacru de autopsie, de cît o autopsie propriu zisă. Pentru ce? O vom spune și asta: gurele rele spun că d. Minovicî nu avea de loc la stomac pe defunctul Coco, care obicinuia să-și facă viața mai mult în culisele teatrului și'n școala de balet. Odată chiar, d-nul Coco și-a permis să fie impertinent cu d. dr. Minovicî — doctorul teatrului — care, infuriat, iar fi zis:

— Am să te măninc fript!...

În adevăr, affăm că după simulacru de autopsie, defunctul a fost fript pe frigare, iar familiei s'a predat pentru înmormintare cadavrul unui alt cocoș, care semăna foarte bine cu defunctul!

Față cu aceste svonuri alarmante, noi cerem să se facă de urgență o anchetă.

Cerem, în acelaș timp, să se desgroape cadavrul și să se constate identitatea, cu atît mai mult, cu cît credem că defunctul

nu s'a desfigurat încă, fiind îngropat de curînd.

În cazul cînd s'a desfigurat, atunci s'ar putea stabili identitatea după alte semne particulare pe care le vom face cunoscut numai justiției.

N'ar fi rău, de asemeni, să se facă o confruntare între d. dr. Minovicî și defunctul.

Cerem, însă, ca ancheta să fie condusă de d. Iulian. D. Hamangiu ar putea foarte bine să fie un adevărat Hahamangiu și se știe că cocoșii n'au dus-o nici odată bine cu hahamii!

B. R. A. E. S. C. U.

INTERVIEW CU UN RĂPOSAT

Însărcinat de directorul *Zeflemelei*, de a lua un interview unuia dintre morții cari au votat la 3 Noembrie asupra rezultatului alegerilor comunale, m'am transportat în cîmpiile Elisee, unde mi indicase locuința sa, marele anuar al Sfintului Petre.

L'am găsit pe defunct într'o stare de melancolie învederată, — deși rezultatul votului, — care-i ajunsese la îndemină grație telegrafiei fără sîrmă instalată de Sf. Petre, — ar fi trebuit să-l dispună mai bine.

Am început ast-fel:

— Care e opinia d-voastră, domnule răposat, asupra alegerii ce a avut loc?

— Ei dragul, meu, ce vrei să-ți zic? Într'o țară ca la *Roumanie*, în care adevărul se vinde cu zece bani, iar dreptatea chiar, se vinde cu cinci, în care dorobanțul nu e patriot, — zîna bună se cunoaște de dimineață, *Pîndependance roumaine* sau *voința națională* e numai un mod de a vorbi, în secolul ăsta.

E drept, s'a dus, pe vremuri, o campanie, o luptă pentru drepturile omului, pentru crearea unei așa zise *lunea nouă*, dar totul fuse zadarnic. *Observatorul* rece și imparțial va trebui să recunoască și el că nu poț face o nouă *Rominie*, o *Rominia jună*, chiar dacă ai *tinerimea romînă* în partea ta.

Vrei o dovadă? S'a dus *vestea* în toate colțurile *universului* că azi nici o *depeșă* nu poate ajunge la destinație...

Și ce crezi c'ar rămîne de făcut?

— Ei, dragul meu, nu mai pot face nimic. *Timpul* meu a trecut... *Progresul* pe care se zice că l'am făcut, e un *moft*, mai mult sau mai puțin *romîn*...

Nici un *constituțional* nu mai e — căci singurul care rămăsese s'a prefăcut în *conservator*... Rîsfoește *cronica* scandaloasă a vremii și vei vedea niște *noulăți*!!...

Aci, interlocutorul meu tăcu. După o pauză:

Trebue să așteptăm *epoca* regenerării morale...

Și pînă atunci, adă-mi *Zeflemeaua*...

I-am întins cel din urmă exemplar din *Zeflemeaua*, tras pe hîrtie velină, și m'am retras, lăsîndu-l cufundat în interesanta sa lectură.

Contele de Havana

CRONICA TEATRALĂ

De cînd nu ne-am mai ocupat de cele de la teatru — firește că prin «cele» nu înțelegem pe gentilele artiste — s'au petrecut numeroase evenimente asupra cărora nu putem lăsa cortina indiferentă.

Creдем însă că d-voastră n'o să socotiți drept eveniment faptul că s'au jucat piese pe care nu prea era cine să le joace, cum a fost *Rătăcirea*, de-o pildă.

Ce-ați zice cînd ați vedea pe simpaticul Niculescu în Hamlet, pe d-na Alexandrescu în Ophelia sau pe d. Cuțarida în Othello? De sigur că ați zice că asistați la *Năbădăile dramatice*.

Ceva cam așa a fost cu *Rătăcirea* în care a căzut direcția și chiar unii din distinții artiști.

Pe lîngă asta a mai fost tradusă după un vocabular foarte apreciat în saloanele d-lui Stan Țăranu, — și un confrate spunea că traditoarele este un membru al comitetului teatral. Honni soit qui *Mal a pense!* s'a grăbit să adauge confratele.

Despre *Biciclista* s'a vorbit în coloanele acestei eminente reviste și fiind deci chestia d'o daraveră cunoscută și pe care *Mi-Ńa* dat-o gata distinsul amic Sarsailă, — vom pedala mai departe.

O altă piesă asupra căreia se cuvine să ne oprim este *Trăiască viața!*

Chestia se prezintă foarte ciudat, după cum veți putea să judecați.

E vorba de un bărbat — despre care s'ar putea zice «un boiu ca toți boi», căruia de 15 ani îi crește coarne, a ajuns să le aibă ca de cerb, — și tot habar n'are.

În sfîrșit, pentru că e și om politic — se putea oare alt-fel? — un adversar scrie la gazetă că a intrat cuiul străin în casa familiei, și ast-fel dă sfîntul și află.

Ce credeți că face? Se duce să ia de gît pe ăl de-a scris, or de scurt pe cucoană? Aș! Convoacă «partidul» și se consultă cu «frunțașii».

De! Oamenii ce să zică? Chiar o descindere locală n'ar fi dat nici un rezultat și fațetele nu se puteau constata pe calea aceasta.

Atunci bărbatul convoacă o altă conferință, de astă-dată nu cu frunțașii ci cu însăși soția și complicele, care, firește, era cel mai bun «amic al casei».

— Ai mîncat calule orz? cam la asta se rezumă chestia discutată în această conferință de trei.

— Ascultați, spuneți-mi drept, ați făcut voi ceva așa compromițător? Nu că bănuiesc, dar știu, eu sunt cam prost, voi mă lăsați pe jos, și poate ați comis vr'o greșală, etc. — iată cam ce fel de discurs le ține soțul.

Mangafăua de «amic», negreșit, zice că n'are idee d'asa ceva și că nici odată nu s'a gîndit să tragă vr'un ce profit din prietenia cu stăpîna casei. E gata chiar să rostească sacramentalele cuvinte:

— Pe onoarea mea! Pe Dumnezeuul meu! etc. cînd cucoana, care nu mai putea să rabde ast-fel de minciuni, dă lucrurile pe față.

— Blestem și maledicțiune! strigă soțul, cum, tu amicul meu? Și vrea să se repează, însă cel-l'alt, șiret, odată-i zice:

— Ce? Uită că nu trebuie să faci scandal? Partidul!

Cînd aude cuvîntul de partid, soțul se potolește și, de sigur, pleacă la club, tot pentru vre-o «conferință», bănuim noi.

Ba încă tot de hatirul «partidului» cheamă la dînsul la masă pe frunțași și pe «amic» și mîncă cu el, bea cu el, toastează pentru el, îi dă mîna, toate în interesul «partidului», ca să nu se aple scandalul.

Ne oprim aci, căci nici piesa nu mai are mult, pentru a adăoga că acțiunea se petrece la Berlin, — ceea-ce ne îndreptățește să zicem că tot e mai bună berea nemților de cit obiceiurile lor.

... Auzi, «partid» cînd e vorba de onoarea de familist!

În loc să-l iei pe tinărul și să-i zici:

— Bine, musiu, frumos ți-a stat ca după ce ți-am dat să mînci, să bei, să fumezi, d-ta să mai faci și altele? și i'al, trîntește-l, or trimete-i martori și un glonț sau un virf de sabie între coaste, — d-ta convoci «partidul» ca să-ți spue dacă soția d-tale este sau nu pentru frunza de viță!

... Apoi tot mai bună e vița noastră care nu prea știe de «partid» viță care te face să strigi nu numai *trăiască viața!* dar și *trăiască Cotnarii!*

* * *

În săptămîna aceasta am văzut pe *Jianu*, adică pe d. Leonescu, piesă în versuri de d-nii Leonescu și Duțescu.

Haiduci, arnăuți, lăutari, — dăia cari zic, vorba cîntecului:

«Trage-i Duță

Că-i descuță», țaran, în sfîrșit popor mult — pe scenă însă, nu și 'n sală.

D. Leonescu cînd s'a gîndit să apară în haiduc poate și'a zis: hai, duc lumea la teatru! dar publicul a făcut pe Cîrserdarul-Stoica, căruia nu-i plăcea să dea ochi cu haiducii.

Păcat! Cînd începe și la Teatrul Național să-și scoată artiștii, și mai cu seamă artistele, indispensabilii pe scenă, atunci societatea noastră — minus cititorii *Zeflemelei* — ar găsi că nu trebuie să lipsească de la un spectacol — indispensabil.

Sganarell

PSIHOLOGIA MULȚIMEI

— Reminiscentă —

Pe strada Mare, la etajul al doilea, locuiește madam Gheorghiu, o moașă renumită prin faptul că primește lehuze acasă. Dar dumnezei n'are în tot-d'una cliente, așa că se îngrijește mult și de gospodăria dumisale; avînd un balconaș care dă la stradă, îi place foarte mult să-l orneze cu oale cu flori. În fiecare zi scandal: cînd udă florile stropște lumea de pe stradă și nu odată a intervenit poliția. Dar să istorisesc ce s'a întimplat mai dăunăzi. Erau douăspre-zece fără cinci, coana moașe stropind florile udă pe un domn ce trecea pe stradă. Domnul prinde a ocări, iar coana moașă aplecîndu-se peste balcon «pentru a vedea cine-i mitocanul» trîntește o oală cu flori, care să sfarmă la picioarele trecătorului. Domnul, speriat, cade jos; un trecător îl ridică, întrebîndu-l dacă nu e rănit și cerîndu-i amănunte. Amîndoi privesc spre balcon. Un alt trecător văzînd două persoane cari se uită în sus, conchide că se petrece ceva de-asupra nivelului pămîntului și să uită și el.

O damă, văzînd aceste persoane privind în sus, se oprește și-i contemplează de curiozitate.

Sunt orele 12 și cinci. Un covrigar, purtînd un paner pe spate, se oprește și el și neputînd ridica capul din cauza panerului, ascultă cu atenție. Domnul care fusese stropit își face loc să plece, adresîndu-se interlocutorului său: — Putea să se întimple o nenorocire...

De oare-ce mai multă lume s'a adunat, un domn întrebă pe covrigar «ce s'a întimplat?»

Covrigarul, mîndru că cunoaște chestia, răspunde grăbit:

— Nu-i nimic... un domn a căzut, de la etajul al doilea, peste un trecător.

Mulțimea e foarte emoționată.

Peste un sfert de ceas: 60 de persoane sunt adunate.

— Ce este? să întrebă toți...

— Nu știu sigur... dar am văzut transportîndu-se la farmacie un om cu capul spart... un amorezat prins în flagrant delict și aruncat pe fereastră de soțul înșelat...

După jumătate de ceas: cinci sute oameni. Circulația e intreruptă; îngheșuială grozavă — mai multe doamne leșină. Un domn vorbește singur, indignat:

— Dacă se poate permite așa ceva.

— D-ta știi de ce e vorba?

— Sigur, dacă mă aflu aci de la început. (De fapt nu e de cit 5 minute).

— Se spune că e o sinucidere...

— Dacă ar fi numai atît... dar vezi acolo... unde e firma lui Madam Gheorghiu... moașă... Ei bine!... O fată de familie, al cărui nume am uitat, venise la moașă, să nască în secret...

— Şapoi se zice că oamenii de familie sunt morali!...

— Stai că nu-i gata... ea a fost înşelată de un tânăr bine-văzut şi după ce a născut, de supărare, i s'a urcat laptele la cap... a tăiat gitul copilului şi s'a aruncat cu el pe fereastră...

— Vai! ce grozăvie.

— Stai... nu e gata — Dumnezeu a ajutat-o — întâmplarea a făcut să cadă peste seducătorul ei — carea trecea pe stradă — şi l-a omorât şi pe el...

Pe fețele tuturor se citește o adincă tristete.

Sergentii de oraş caută să împrăştie lumea strigând pretutindeni: — Circulați, vă rog, circulați... nu e nimic...

Dar tot poporul, într'un glas, răspunde: — Da! am înțeles... fiind-că sunt amestecați oameni bogați vrea să se facă afacerea mușama...

Și... iată cum se adună lumea.

Iasi.

Casto.

Administrația ziarului «Zeflemeaua», face cunoscut depozitarilor săi, că, dacă vor întârzia cu plata, li se va suprima trimiterea foi.

TIPURİ DIN PROVINCIE

II

CORESPONDENTUL DE ZIARE

Gazetele cotidiene, pe lângă cele lalte păcate pe cari le-au comis, au făcut și continuă încă a face pe unul, pentru-care nu merită nici o absoluiune, nici o ertare: ele fabrică mereu și pe zi ce merge, — noul ziaristi.

Am subliniat cuvintul, pentru-că gazetarii cari ies din fabricile cotidianelor, nu sunt — în majoritatea oasurilor — aceia cari fac cinste meseriei. Din contra. Sunt acele zeci și sute de tipuri, antipatice și pretențioase pînă la culme, cari mișună în toate părțile, cu un tupeu, cu o îndrăzneală, ce nu se poate inchipui.

Tipul pe care-l dau mai la vale, nu e cunoscut prin Capitală, pentru că nu trăește pe aci. E un tip care trăește în provincie, produs de atmosfera asfixiantă de acolo; fie-care oraș de provincie are, dacă nu mai mulți, cel puțin unul.

Iată-l: e un flăcău de două-zeci de ani, de o statură potrivită, cu frezura la modă. E băiatul unui negustor cinstit și muncitor. Încă din copilărie dădea semne că n'o să iese lucru bun dintr'nsul: toată ziua și-o pierdea jucînd «chrișca» și «țurca» pe mîndanurile din țirg, — și numai la școală nu vroia să meargă cu nici un preț.

Cu chiu, cu vai, a ajuns pînă în a doua gimnazială. Se vede că i-a plăcut mult clasa asta, căci, nu se putu despărți de ea și continuă, două ani de a rîndul, să rămîie repetent. Al treilea an fu dat afară.

De acum, cariera îi era hotărîită. Tatăl său îl ținu cit-va timp lângă dînsul, în prăvălie, punîndu-l să măture, să stropească pardoseala, să ducă tirgușile după clienți. Firea eroului nostru se revolta adînc, — dar

n'avea ce face. Pînă ce, la un moment dat, se resculă în contra autorității părintești și, într'o bună dimineată, — dispăru d'acasă.

Plecase la niște rude, la București. După ce umblă cit-va timp fără treabă rudele îl căpătuiră, ca băiat în prăvălie, în magazinul unui cunoscut. Dar nu stătu mult nici aci. Reîncepu viața de *om liber*, umblind haimana prin toate străzile, împrietenîndu-se cu citi-va băeți ce fuseseră respinși de la Conservator, și imitîndu-le gesturile și mimica.

Gonit și d'aci, ca un fiu pocăit se întoarse acasă în orașu i de provincie, aducînd din Capitală, alături de bagajul cel-alt, o mulțime de rufe negre — o doză îndestulătoare de tupeu.

Taică-său l'a reprimît în casă și îl pune și acum, din cînd în cînd, să măture prăvălia...

Îi trebuia însă tînarului nostru un mijloc ca să poată frecventa sălile de teatru, fără ca să plătească biletul. Ștergea, nu-i vorbă, din cînd în cînd, ceva gologani din tejghea, dar ăia îi trebuiau pentru tutun.

Cînd, într'o zi, îi veni o idee dacă s'ar face «gazetar»? Știa că gazetarii au intrare liberă în teatre.

Și, se puse pe lucru: scriserile cu caligrafia și ortografia cea mai bună pe care le putu avea, o scrisoare redacției unui ziar cotidian din Capitală. Îi oferea serviciile, ca corespondent, și nu cerea nici un onorar: doar cartea de corespondent.

Răspunsul sosi curînd: oferta fusese primită.

Și tînarul trimise o primă corespondență ziarului, — secretarul redacției îl înjura mereu, și avea de ce — și fructul ostenelelor sale, putu fi văzut: îi sosise faimoasa carte de legitimație!

Pusese mîna pe ea! De acum, în lături, voi toți: tînarul e corespondentul *Alarmei*. Tremurați, voi cari aveți cite ceva pe conștiință; politicieni, salutați-l cu respect, căci veți avea nevoie de el; medici și advocați, dați-i mina, căci reclama pe care vă va face-o, va fi bună.

A devenit, dintr'o dată, mare puternic, — căci «reprezintă a patra putere în Stat».

Iată-l acum traversînd strada. El să fie oare? Virful unei tulee de mustață e la înălțime. Mersul îi e marșial, ca al unui războinic ce se întoarge de la luptă, cu cununa de lauri pe cap. Ochiu-i privește falnic, cu măreție, în jur. Cine e ea dînsul? Cine se poate măsura cu el?

Iată-l colo, pe fostul perfect al județului, traversînd strada și răspunzîndu-i, zîmbînd, la salut. Lumea îi aparține. Toți ies din case, se opresc în pragul ușilor, admirîndu-l pe acela care trece. Se aud șoapte, din toate părțile: «Trece corespondentul. Vino să-l vezi cum trece. Uite-l!».

A trecut.

În mijlocul străzei s'a întilnit cu un comisar, care-i stringe, călduros, mina: și-l invită la un aperitiv. Ca mîine, comisarul va descoperi pe niște hoți și în gazetă numele său va apărea cu adjectivele: «abilul și energicul».

Să-l vedeți seara la teatru. E spilkuit, pomădat, cu mustăcioara în bandonieră. Din prăvălia lui taică-său, a «împrumutat» o haină neagră. Se forlandisește grozav Poartă mînuși albe...

La ușă, răspunde, sigur de sine, cu un suris bine voit, controlorului ce-i ceruse biletul: «Presa!» Intră apoi, își ia loc în stalul întîiu, și trage ochiade spre domnișoara Chibrit, fata spîterului, o fată drăgălășe, cu figura unei mamei sfinte, — o adevărată *Nitouche*.

În antract fumează o țigară militară, la bufetul unde nu consumă nimic; nu putuse șterpeli nici un ban din tejgheaua lui «babacu». Privește din cînd în cînd, cu coada ochiului, la prăjiturile înșirate pe masa de marmoră...

Între două tineri advocați se încinge o discuție asupra subiectului piesei care se reprezintă: iată-l și pe tînarul corespondent, spunîndu-și și d lui opinia, deși nu fusese întrebat. Și e foarte competent în materie de teatru, vă rog să credeți! Cînd o spune el că a citit *Makbet* ultima piesă a lui Ibsen și *Rosmersholm* capo d'opera lui Shakespeare, să știți că așa trebuie să fie!?

* *

Are și un cerc de admiratori. Rideți cit ați vrea, — dar așa e. Un grup de minori liceani îl înconjoară, mai în tot-d'auna, și-i sorb cuvintele din gură.

Le vorbește de «gazetărie», care e o meserie din cale afară grea, istovitoare. — le spune că dăunăzi, fiind în cabinetul prefectului, acesta i-a zis, dîndu-i un scaun: «Șezi, dragă domnule Cutare.» În realitate ușierul de la prefectură, cu care e bun prieten, îi făcuse invitarea asta, atît de grațioasă...

După spectacol, domnul corespondent merge la café-chantant. Unei șantese care se presintase cu cheta, amicul nostru îi răspunde, cu veșnicul său suris: «Presa».

Șanteza, o nemțoaică durdulie, n'a înțeles că asta înseamnă «scutit de chetă» și se angajează într'o discuțiune, în carî predomină cuvintele tari. Și aci d-nul corespondent e la largul dumisale.

E doar «gazetar».

* *

Lumea îi caută prietenia, e invitat la baluri, nunți, pic-nic-uri, five-o-clok-uri fetele se bat ca să-l aibă de cavalier, — pentru-că sunt sigure că apoi în compte-rendu-ul ziarului, vor figura în cap, cu o adnotație ca asta: «Regina balului, gentila și eleganta domnișoară Chibrit, floare de Maiu, scăldată în podespani, într'o splendidă toaletă griperl.»

* *

Ăsta e domnul corespondent al ziarului *Alarma*: iubit de unii, «respectat» de alții, invidiat de alții, temut chiar, de alții.

Nădăjduesc că nu toți corespondenții de ziare seamănă cu portretul dumnealui; în tot cazul — bine înțeles — corespondenții «Zeflemelei» fac excepție.

Baronul de Trabuc.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Brăila

Brăila în stare de asediu. — Agitația populației. — Intervenția forței armate. — Descoperirea complotului. — Cine e Florian I. Becescu? — Poza asasinului — Poliție zadarnică. — Fermecătorii sexului frumos. — Sfărîmarea teatrului Rally. — O mie de victime. — Cufundarea vaporului Cocatraix. — Temeri de revoluție, etc.

Desfidem pe toate ziarele care de teama agitației spiritului public, n'au comunicat țerei gravele turburări petrecute la Brăila. Suntem singurul ziar care ne servim creștinește cititorii și anunțăm de astă dată că pacinicul și comercialul nostru oraș se află de mai bine de o săptămînă în stare de asediu.

Cete sinistre de anarhiști aleargă pe străzile orașului împărțind afișe și vinzind bilete. E-norma senzație ce a produs printre locuitorii aceste cete, e de nedescris. Aglomerația pe străzi a provocat dese deraieri ale tramvaiului electric, mai multe trăsuri s'au dat peste cap, diferite sticle și sufocații, avorturi, au avut loc. Străzile înoată în sîngele victimelor cari zac de-alungul largilor trotuare. Pe mureii cetății stau lipite afișe tricolore anunțînd pentru Lună 25, o mare serată literară în teatrul Rally și zeci de mii de ochi curioși privesc la ele cu nesațită de lupă flămînză.

Fericirea plutește pe de-asupra Brăilei și goana după cumpărarea билетelor care a cauzat sus-zisele regretabile nenorociri a pus la gînduri pe edilii orașului.

Intervenția forței armate.

În fața acestor grave desordini, zeci de regimente de marină călărească au fost postate pe străzi pentru restabilirea liniștii și înlăturarea iminentei revoluțiuni. Totuși lumea aleargă desperată și nici ascuțișul baionetelor, nici gloanțele Manlicher nu pot opri pe cetățeni de a-și îndeplini dorința, dorința de a-și procura bilete pentru serată.

Descoperirea complotului.

După cum deja au ghicit genialii noștri cititori, nemaî pomenita agitație e provocată de o trupă de asasinii sinistri cari agită populația cu diferite promisiuni și propuneri subversive. O ploaie de afișe anunță ținta acestui complot: «Lună 25 corent, conferința poetului Florian I. Becescu». Suntem singurii cari putem afirma aceasta, în urma unor machiavelice stăruinți, cercetări și spionajii cinstite.

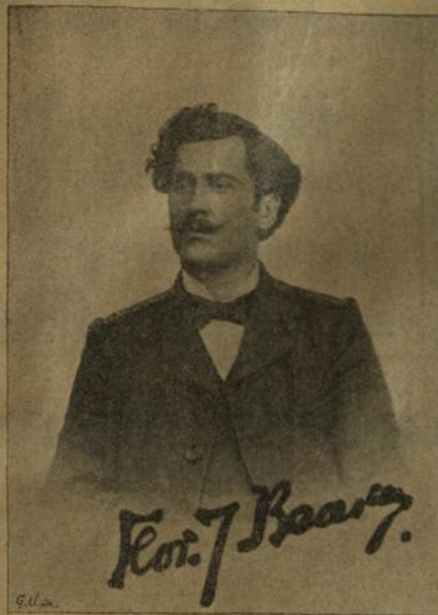
Cine e Florian I. Becescu?

După îndelungate cercetări cari ne-au pus în rizic chiar viața, putem afirma în fața bătrînei Europe că, Florian Becescu e unul dăia care face... d'alea..., adică un califar cu păr stufos, cu nas, gură, urechi, ochi și mustăți în bandolieră. D-lui se ocupă cu diverse marafeturi de rușine, ca... poezii, poeme, romanzuri și alte metalurii nenaționale. Ba încă se svoneste că acest triplu asasin ar fi omorît în hîrțile d-lui pe cunoscutul floromin Mihai Viteazul și chiar pe neinvinsul Napoleon Bonaparte. Desfidem pe acest brigand a ne putea proba cele svonite. Se mai afirmă în cercul sexului slab că d-lui d. Florian I. Becescu ar avea oare-cari relațiuni cu o damă rău fa-

mată zisă Messalină, pe care a tradus-o în versuri. Rușine, de o mie de ori rușine!

Poza asasinului.

Pentru edificarea publicului dăm mai la vale poza asasinului:

Poza, vorbind de la sine, ne abținem de la orice comentarii.

Poliție zadarnică.

Sforțările aparatului polițienesc pentru înlăturarea catastrofei rămin zadarnice în fața delirului provocat în public de știrea lansată asupra seratei.

S'a telegrafiat lui Puiu Afeandrescu la București și lui neica Iancu Brătescu cu ceata sa de mehlemî bucureșteni pentru ajutoare.

Fermecătorii sexului frumos.

Titlu conferinței agitatoare! Iată un titlu vrăjit care a fermecat deja pe fiecele Evei. Dorința lor de a participa a devenit un adevărat delir. Atragem atențiunea parchetului contra zisului agitator, care prin asemenea titluri incendiare și promițătoare de falsă fericire, amenință siguranța familiei romine.

O mie de victime.

Printre numeroasele victime provocate de goana după bilete, înregistrăm o serie de victime sentimentale.

Sub plopii de la mulament, poliția a găsit azi dimineață un cadavru feminin. În buzunarele-rochiei nefericitei sinucide? s'a găsit următorul bilet:

«Ingratule,

«Mă... asasinez de necaz că nu 'mi-ai cumpărat o galerie la conferința poetului Becescu. o ultimă sărutare Frusinică Mehlem».

Din apele Danubiului s'a scos astăzi un corp mincat de știuc și de cegă. În mina crispată a nefericitului se afla următoarea scrisoare:

Ghilițo,

Te iubesc și te ador. Mor de durerea de a nu te putea revedea Lună, la serata literară. Infamul tău gufuraț care te-a reținut de a lua parte, 'mi-a armat mina.—Adio și n'am cuvinte... al tău

Don Marcoavictz.

Diferite divorțuri, pupături, certuri, înfrățiri au avut loc cu această ocazie.

Sfărîmarea teatrului Rally. Cufundarea vaporului Cocatraix. Temeri de revoluție.

Din cauza numeroșilor participanți se crede că în seara de Lună, grandiosul teatru Rally va fi sfărîmat de imbrinca spectatorilor. S'a aplicat strașnice proptele teatrului, pentru orice eventualitate. În ultimul moment ni se comunică telegrafic că vaporul englez Cocatraix care pleca la Galați încărcat cu bilete pentru serată, s'a scufundat în apele Dunărei de greutatea билетelor.

Se prevăd evenimente singeroase pentru Lună. Revoluția e iminentă. Toate biletele sunt vindute, iar fierosul asasin petrece liniștit sub protecția poliției. Se așteaptă din moment în moment sosirea lui Nea Iancu Brătescu pentru limpezirea acestei turburii situații. Vă voi ține în curent.

Almanzor.

Constanța

O, voi cari *Constanței* pe an întregi constant Veniți în ori-ce vară cu dor nebun de-amant! Sa regasiți albastrul duos al mării clare, V'ați pune 'n cap cenușe și lacrimi amare, Ați plînge—de-ați vedea-o acuma în ce halu!— Pe ierburile moarte ce-au putrezit pe malu!...

S'a transformat albastrul senin de astă vară... I-o mare de leșie ce tulbure, murdară, Se sbate 'n repezi valuri urlînd sub picla deasă Ce'n fum greoi și umed orașu 'ntreg apasă.

Iar dac'o zi minune se 'ntimpla de'n lumina De cer senin, întregul de ape se 'nșenina, În bolnavul albastru al undelor sbircite Presimți fiori de luptă: e vîntul ce-și trimite Solia... Și cînd noaptea tu crezi că 'ntreg pămîntul Se prăbușește nu știi de-i marea, de e vîntul, Pin' vezi de dimineață pe stînci cum înghețate Stau lacrimile mării invirase ce se sbate, Adîncul răscolindu-și de ciuda. — Și, iar ceață... Etcetera... De-aceea nu poți să fii pe-o viață Constant *Constanței* alt-fel de cit pe 'ntregul an Vre-o două luni de nu vrei să riști să-i fii dușman.

Fatma.

DE VÎNZARE

Una pereche case în Str. Lacului No. 5 casele sunt puse în vînzare pentru eșire din indiviziune. Sunt evaluate la 9.754 lei. Metrul pătrat este evaluat la 9 lei.

Amatorii se pot adresa la d-nu avocat Teodor C. Aslan Str. Piața Amzi No. 5, sau la Ilie M. Manea, Str. Lacului No. 7.

MIRCEA G. PETRESCU
FOST MAGISTRAT, AVOCAT
S'a mutat Str. Columbelor 4 bis
CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
BUCURESCI

NICOLAE A. POPOVICI
DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, NO. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICATIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„GUSTUL GERVAS”

Din fabrica de brinzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTÎ

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

În București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Socer, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depozitarii din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atit ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?

Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramelle din Rusia,
Tot mărturi noi ce au sosit?

Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Atiția oameni zilnic vin?

La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine în colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.